

Jak jsem se seznámil podplukovníkem z vojenské kontrarozvědky, aneb jak jsem střelil zajíce.

Tento příběh se stal na začátku prosince roku 1969. Protože mnozí z vás jsou myslivci, chci je ujistit, že se nejedná o žádnou mysliveckou latinu... Již před vojnou jsem byl myslivec a chodil jsem do lesa s kamarádem J. Frgalem, který byl stejně jako já pohraničником u Sušické brigády a sloužil na bývalé 11. rPS Krásná Hora. Chodili jsme spolu na lov divokých kachen a divokých králíků, kterých tu snad byly stovky. Byly to pěkné lovy, rychlá střelba hozené rány. Také jsem chodil do Svazarmu střílet z malorážky a před vojnou jsem chodil i do braneckého kurzu a nakonec jsme stříleli i ze samopalu vz.58. To pro nás, mladé kluky, byl něco parádního. Takže v té době už jsem slušně střílel, byl jsem rychlý a měl jsem dobrý zrak i postřeh.

Na naší rPS Nové Údolí v prosinci 1969 bylo již hodně sněhu - snad metr, možná i více. Sloužily se lyžnice a pozorovací hlídky na špaku a posedech na hlavním tahu. Abychom na rotě neoráželi a nezlenivěli, zavolal si mě velitel roty kapitán J. Lízner. Byl to voják každým coulem. Vždy upravený, rozkazy srozumitelné a rázné. Pamatuji si, jak nás vždy perfektně vysílal do služby k ochraně státní hranice. Tehdy měl deveťáka. Zaklepal jsem - dále - soudruhu kapitáne desátník Šafr, hlásím se na Váš rozkaz. Podal mi soupis vojáků (osm lidí) a řekl „provedete střeleckou přípravu a střelbu z malorážky na terč v pískovně pod rotou. Napřed na učebně, dbát na bezpečnost a chci vyhodnocení. Staršina Vám vydá vše potřebné... S dozorčím jsme dali kluky dohromady a staršina nám vydal zbraně, náboje, terče, celty, lopaty, prostě vše potřebné. Vše probíhalo podle plánu. Napřed na učebně, pak jsme šli do pískovny pod památný strom. Odházeli jsme sních a umístili terče. Já jsem dělal dozor. První směna na palebnou čáru - střílelo se po dvou. Začalo se střílet – konec - jistota... já zapisoval. Pak druhá směna. Směno na čáru! V tom jsem si všimnul, že od Stožce jede na rotu Gazík. Nebylo mi na tom nic divného, protože náš Gazík jezdil v zimě do Stožce pro proviant, na poštu a pro děti kapitána Málčika do školy. Když byl Gazík asi na naší úrovni, vyskočil od cesty zajíc, který tam ležel v pelechu za nahnutou bariérou sněhu v závětří a pelášil si to zešikma k nám. Když byl asi na 40 metrů od nás, já jsem doslova vytrhnul malorážku vojákovi, který zrovna mířil na terč. Táhl jsem se zajícem a vystřelil. Zajíc udělal salto a zůstal ležet. „Nestřílet“, zavolal jsem a utíkal pro zajíce. Vzal

jsem ho za zadní a utíkal s ním zpět. Pěkná rána. Pak se opět střílelo dál. Jenomže průšvih!! V onom Gazíku jel podplukovník z vojenské kontrarozvědky! Ten všechno viděl a navíc to byl myslivec. To já jsem ovšem nevěděl a ani netušil. Jak jsme dostříleli a balili, přišel za mnou pomocník dozorčího a říkali mi „Ivane, máš se hlásit u starého. V tom Gázu jel podplukovník ze Sušice a on viděl, jak jsi střílel toho zajíce a na rotě to tam probírali“. No řeknu Vám, krve by se ve mně nedořezal... Polykal jsem na sucho, málem bobky a ten pocit uvnitř, ten ani popsat nejde. No tak to je teda průser a v duchu jsem počítal, kolik ostrých vyfasuji. Zanesl jsem zajíce do psovodské kuchyně, ale na rotu jsem musel. Když jsem se vydal na rotu, všimnul jsem si že Gaz s podplukovníkem Dubským zrovna odjížděl. Trochu se mi ulevilo, ale ne zas tak moc. Zaklepal jsem na déveťárnu. Byla ve mně malá dušička. Dále - ozvalo se zevnitř. Vešel jsem - soudruhu kapitáne desátník Šafr hlásím se na Váš rozkaz. Přísně si mne měřil ze všech stran, téměř jsem nedýchal. Pak spustil „Šafře, Šafře - kázeň? Kázeň za 2“. Chvilí bylo ticho. Pak se smírně pousmál a řekl „ale střelecká za 5, tak kdy toho zajíce uděláme?“. Ulevilo se mi a já zakoktal - sou soudruhu kapitáne, já toho zajíce stáhnou a dám ho kuchaři, aby Vám ho upekli“. No můžete jít“, udělal jsem čelem vzad a mazal jsem do kotců. Zajíce jsem stáhl, dal kuchaři a ten ho veliteli udělal. Trest mne minul o vlasek. Ani nevím, zda zajíc kapitánu Liznerovi chutnal. Já jsem ho neochutnal, připomínal by mi ten divný pocit. Podplukovník Dubský k nám na rotu několikrát přijel, tak jsem se s ním seznámil. Přivez mi pro zvěř kamenou sůl, kterou jsem dával do zhotoveného slaniska.

Tak vypadalo seznámení s vysokým důstojníkem ze Sušice, ale mělo vypadat úplně jinak.

Když jsem měl hraniční volno a trochu času, šel jsem za kapitánem Liznerem, že bych si šel zastřílet do pískovny. „Povoleno“ řekl, ale ručíte mi za to, že žádná rána nepůjde mimo pískovnu. „Provedu“, řekl jsem a udělal čelem vzad a šel si ke staršinovi pro zbraň i náboje a odešel střílet do pískovny, abych nevyšel z formy. Co kdyby běžel okolo zase nějaký zajíc.

Ivan Šafr